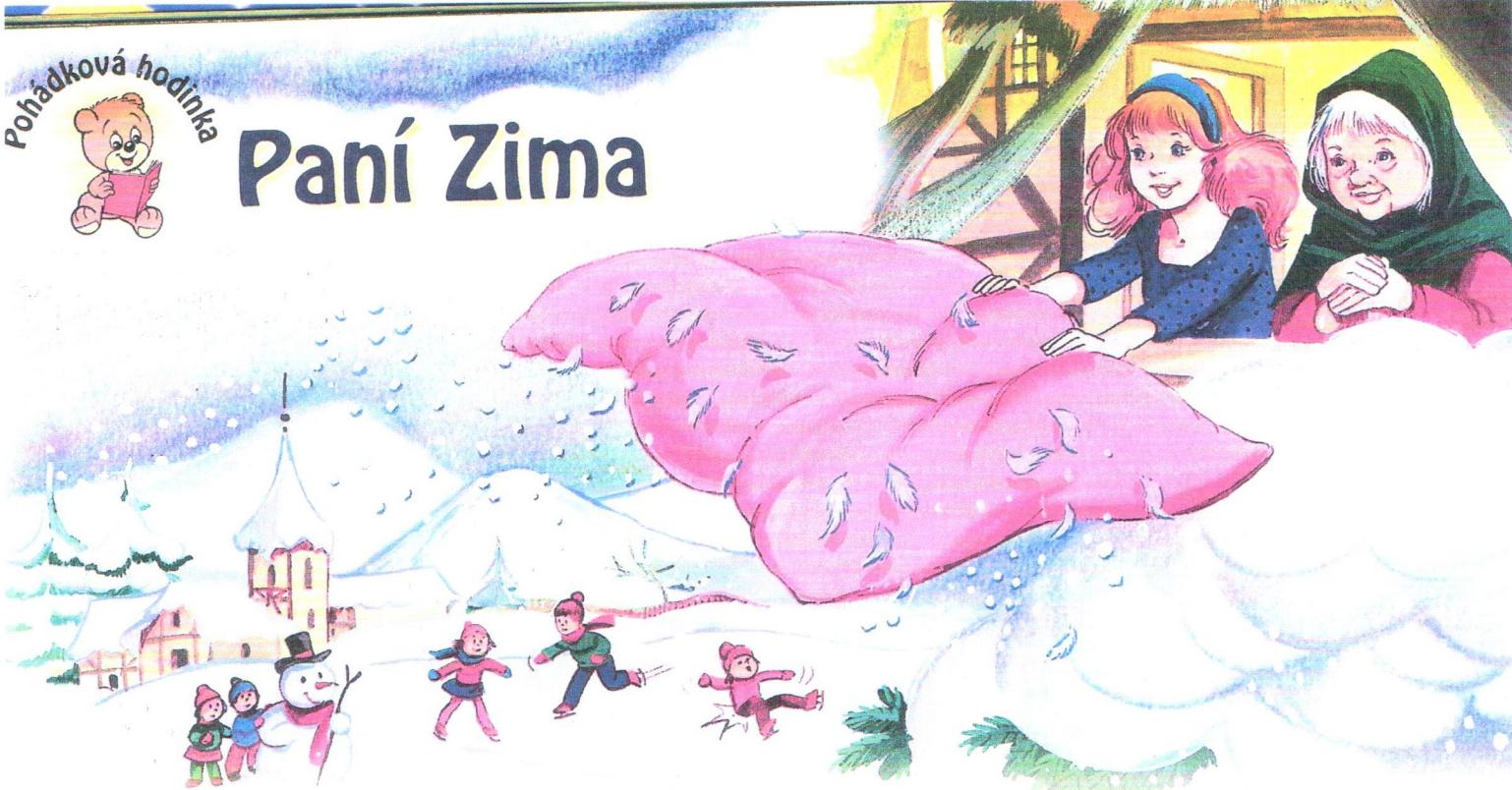

Paní Zima

Jedna žena měla dvě dcery, pilnou pracovitou Lízu, kterou neměla ráda, a línou nepořádnou Kristýnu, kterou rozmazlovala. Líza musela celé dny přist na kolovrátku, aby ty dvě uživila, a za to dostávala jen trošku jídla a spoustu hubování. Jednoho dne jí z unavených prstů vyklouzlo přadénko a neštastnou náhodou spadlo do studny. Celodenní práce byla pryč!

Neštastná Líza se je snažila zachytit a přepadla do studny také. Probrala se a spatřila, že leží na překrásné rozkvetlé louce. Na kraji louky stála rozpálená pec plná chleba. Kůrka už se připalovala a nikde nikdo, aby chléb vytáhl. Líza nečekala, popadla sázecký lopatu a všechny upečené bochníky vyskládala vedle pece. Vtom zaslýchla hlas: „Setřes ze mě jablka! Už jsou zralá a polámou mi větve!“ Ohlédlá se a vidí jabloň obsypanou

zralými jablkami. Rychle všechna otrhala a narovnala do trávy. Od jabloně vedla pěšinka, která Lízu dovedla k velikému domu. Ze dveří právě vycházela stařenka s bílými vlasy. Jmenovala se paní Zima. Nabídla Líze jídlo

a nocleh a poprosila ji za to o jedinou službu, totiž aby Líza každé ráno vyklepala peřiny tak silně, až z nich budou létat peřička. Abyste věděli, vždycky když paní Zima klepá peřiny, tak na zemi chumelí sníh a děti se radují, že se budou moci klouzat a koulovat. Líza u paní Zimy zůstala. Každé ráno klepala peřiny tak pěkně, že se radovaly děti po celé zemi. Ale za čas se dívce zastesklo po domově. Paní Zima to chápala a sama Lízu dovedla ke krásné bráně, kterou se vchází do světa. Sotva do ní Líza vkročila, sesypal se na ni déšť zlata. Sotva ten poklad unesla. Ještě zaslechla hlas paní Zimy: „To je odměna za dobrou službu!“ Za chvíli byla doma. Matka se sestrou nevěřili vlastním očím, když viděli, kolik zlata si Líza vysloužila. Hned začaly vyzvídat co a jak a za chvíliku už spěchaly ke studni. Kristýna se bála do studně skočit, ale matka ji tam nedočkavě strčila. Kristýna šla po louce, ale nic krásného neviděla. To se totiž člověk musí umět koukat. Kristýnu květiny nudily. U pece s chlebem se ani nezastavila. Ať se to klidně spálí, co si budu špinít ruce, pomyslila si. Když na ni volala jabloň plná plodů, Kristýna se ani neohlédla. Líne došla až k domu paní Zimy. Tam se nabídla do služby. První ráno ještě peřiny jakžtakž vytřepala, ale druhý den už ji přemohl špatný návyk a vůbec nevylezla z postele. Třetí den ji paní Zima dovedla k bráně a poslala domů. Nedočkavá Kristýna se chtivě vrhla do brány a v té chvíli ji zasypal úplný příval smůly, bláta a popela. To byla odměna, kterou si vysloužila svou leností a neochotou.